

И на които додохъ отъ сетнѣ, болярката раздаде шарены яйца, и каза на сичкытѣ: „Шаренытѣ яйца изѣжте си гы въ кѣщи до едно, но за спомѣнѣ на днешныя празникъ глѣдайте само писанытѣ да спастрите.

— О! немай грыжа, отговорихъ дѣцата, ный ще гы пастримъ като очитѣ си, защото едно стихче струва пò-много отъ сто яйца. Какво казвашъ ваша милость, не е ли тѣй?

— То ще струва ёще пò-много, отговоря болярката, ако пазите добрѣ каквото ва получава то.“

Кагато си тръгнахъ, тя забѣлѣза на родителитѣ да припомнятъ на дѣцата си написанытѣ имъ стихчета, когато му доде редѣ. Тѣ това не го забравихъ. На примѣръ, кога нѣкое дѣте нерачеше да иде на работа, стигаше баща му да си подигне прѣста и да изрѣче двѣ думы: работливия пачели... имане, почетъ и много знане, доизказваше дѣтето; и на часа отиваше да свърше каквото сѣ му порѣчали. Нѣкое дѣте скараше ли са съ братіята си, майка му показваше писаното яйце и хващаше да му дума: Зависть, гнѣвъ и братскы умразы... сѣ ѣдовиты, клеты поразы, додаваше дѣтето, зачървяваше са и са примиряваше съ братъ было или съ сестра. Родителитѣ имъ